

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Eensomt Liv

Citation: Hertz, Henrik: "Eensomt Liv", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid56100.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Eensomt Liv.

1835.

I denne Tid jeg stemmer
De gyldne Strenges lyrisk.
Jeg synger, og jeg glemmer,
Jeg var engang satyrisk.

Jeg glemmer, jeg har stiklet
Paa sværmende Genier,
Og føler mig forviklet
I bløde Sværmerier.

Med Greb i fine Strenges
Min Længsel jeg forener,
Uagtet høit vi trænge
Til stærke Bjørnesener.

Til Sener i en Harpe,
Hvis dybe Toner bruse;
Til Ord, der falde skarpe,
Og til en væbnet Muse.

16

Jeg glemmer, her i Landet
Er' vi som sammenklistret,
At publikum er blandet
Og Trængselen forbistret.

At man iblandt maa sprænge
En Mine mellem Hoben,
Blot for at see saa længe,
Om Himmelen er aaben.

Som sagt, jeg gaaer og glemmer,
At gode Raad er' dyre,
Og drømmende jeg stemmer
Min lille, gyldne Lyre.

Jeg flygter for Kartover,
Forsonlig med de Fromme,
Og venter Dagen over,
At Aftenen skal komme.

Og ægger mig til Brede
Uvane Skrig af Sværmen,
Formilder allerede
Mig Aftentimens Nærmen.

17

- O, hvis som jeg I vidste,
Hvordan i Aft'nens Skygge
Jasminens Blad og Qviste
Sig hvælver om min Lykke!

Hvorledes tvende Hænder,
Saa smaa, saa fine begge,
Med Trolddoms Magt, o Venner!
I Baand mit Hjerte lægge -

I vilde da begribe,
At jeg mig selv kan glemme,
Mens eders Sværd I slibe,
Den gode Sag at fremme.

At spottende Fordærvet
Jeg nu har grebet Lyren,
Mens I til Kamp har hvervet
Kritiken og Satyren.

- Lad mig i Stilhed drømme!
Mig vamlers denne Feide.
Ak, I kan ei bedømme
Det Liv, I mig bebreide.

18

Hvis dette Liv, jeg fører
(O, gid til Livet endes!)
En fjendtlig Magt berører
(O, maatte seent det hændes!)

Har Guderne de Strenge
Misundeligt mig røvet
Et Held, der aldrig længe
Betroedes til Støvet -

Da skal jeg, for at dæmpe
Blandt Vaabnene min Klage,
Med eder atter kjæmpe,
Og atter Sværdet drage.

Da griber jeg min Harpe,
Da væbner jeg min Muse,
Og Ord, der falde Skarpe,
Til Strenge skal bruse.

Men - nu for Tiden stemmer
Jeg blødtbevæget Lyren,
Og takker Gud, jeg glemmer
Kritiken og Satyren.